

Prof. Dr. Josef Opatrný
Středisko ibero-amerických studií FF UK

Posudek diplomové práce

Linda Kočová, *Eva Perón a Argentina mezi lety 1945 a 1952*, str. 111 rkp.

Eva Perónová je osobností, která přitahuje už po víc než půl století nepřetržitě zájem historiků, politologů, specialistů na gender problematiku a široké obce všech, kdož se zajímají o Latinskou Ameriku. Zatímco velká většina politiků, kteří byli předmětem pozornosti analytiků i veřejnosti na konci čtyřicátých a začátku padesátých let úplně zmizela z obecného povědomí, jen jako příklad lze uvést ve své době velmi sledovanou postavu Jacoba Arbenze, přinejmenším jméno Evy Perónové zůstalo v povědomí odborníků i laiků nejen díky muzikálu či románu Abela Posseho, ale také proto, že je do značné míry považována za předchůdkyni žen, které vstoupily s mimořádným úspěchem do politického života Latinské Ameriky na konci dvacátého a začátku jedenadvacátého století. Přímo do podoby Evy Perónové se tak se střídavými úspěchy stylizuje Cristina Fernándezová, používající v předvolebních kampaních nejen fotografií Evy Perónové, ale pokoušející se napodobovat její vystupování na veřejnosti.

Srovnání těchto dvou političek také ukazuje proměnu argentinské společnosti a jejího vztahu k ženám, k níž došlo v posledním půlstoletí, do značné míry také díky právě Evě Perónové. Zatímco se tato charismatická žena přes svou obrovskou popularitu a faktickou roli v politickém životě země nemohla stát ani kandidátkou na funkci vicepresidenta v presidentské kampani Juana Dominga Peróna, jeho třetí žena o dvacet let později už na tuto funkci kandidovala a po Perónově smrti nastoupila presidentský úřad, Cristina Fernándezová zvítězila v presidentských volbách po dalších třiceti letech jako oficiální kandidátka kirchnerismu, tedy perónismu začátku třetího tisíciletí. Jak už bylo výše řečeno, mají na této proměně v přístupu argentinské společnosti k ženám, nejen v politice, právě práce a osudy Evy Perónové a není celkem divu, že její osobnost a dílo přitáhly pozornost Lindy Kočové natolik, že se rozhodla věnovat jí svoji diplomovou práci. Zcela ve shodě se skutečností ji považuje „za jednu z nejvýznamnějších a nejoblíbenějších žen světové politické scény“ (str. 3), přičemž tento význam chápe přirozeně v kontextu národních dějin Argentiny, protože do mezinárodní politiky se manželka Juana Dominga Peróna nepokoušela zasahovat.

Kočová uvádí svoji prezentaci Evy Perónové širokým pohledem na Argentinu čtyřicátých a počátku padesátých let. Tato země tehdy procházela komplikovaným politickým vývojem, kde situaci stabilizovala ekonomika využívající obrovských zisků, jichž Argentina dosáhla obchodem s oběma stranami bojujícími za druhé světové války. Z takto získaných prostředků mohl Perón (a jeho manželka) financovat sociální programy a projekty industrializace. Jakmile pak byly tyto zdroje spotřebovány, začaly se opět objevovat problémy vrcholící potom vojenským pučem a Perónovým odchodem do exilu.

Na tomto pozadí pak Kočová představuje životní osudy Evy Perónové a její činnost v době, kdy ji v jejích aktivitách neomezovaly žádné finanční bariéry. Kočová se opírá při prezentaci obojí problematiky jak o sekundární literaturu, k níž přistupuje s potřebnou mírou kritičnosti, tak o primární zdroj v podobě publikace Evy Perónové *La razón de mi vida*, která je

specifickou kombinací životopisných údajů a programových prohlášení a měla by se tak v bibliografii objevit jako samostatná položka (Kočová ji zařadila do sekundární literatury).

Pokud bych měl Lindě Kočové něco vytknout či vznést otázník nad jejím tvrzením, byly by to opakované odkazy na vliv původu Evy Perónové na její oblibu na straně jedné a její působení jako příkladu pro „descamisados“ na straně druhé (srov. např. už str. 3 či naopak závěr na str. 104). Samozřejmě vím, že zde diplomantka sdílí názor celé řady autorů, domnívám se ovšem, že původ Perónové nehrál v její oblibě mezi širokými vrstvami argentinské společnosti zdaleka takovou roli jako její energické prosazování peronistické ekonomické a sociální politiky, jejíž základy lze najít už předtím, než Eva Perónová vstoupila na politickou scénu. Za poněkud problematickou považuji kapitolku Eva v umění (str. 102-103). Tato problematika nebyla rozhodně hlavním předmětem zájmu autorky a je vlastně jen stručným výčtem některých prací s pouze základní charakteristikou, chybí zde pak odkaz na muzikál Andrewa Lloyda Webera a Tima Rice, který se stal předlohou pro Kočovou zmiňovaný film s Madonnou v hlavní roli. Perónová Kočovou nezajímala jako hrdinka uměleckých děl, ale osobnost argentinské politické scény, dokazuje to ostatně už zmiňovaná kapitolka, v jejímž závěru se diplomantka zase vrací alespoň v jedné větě k Evě Perónové v politických projevech Cristiny Fernándezové.

V celé práci jsou vidět jasné sympatie diplomantky k předmětu jejího zájmu. O to víc je třeba ocenit její snahu prezentovat osobnost a aktivity Evy Perónové vyváženě, uvádět i skutky, které mýtu „světice“ neodpovídají a přinejmenším zmínit i názory těch argentinských historiků, kteří rozhodně nejsou obdivovateli ani Evy Perónové ani Juana Dominga Peróna. Práci doporučuji bez nejmenšího váhání k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře až výborně.

1.září 2013.

Prof. Dr. Josef Opatrný